

JEEСУKSEN SUHDE KARMAAN

(jatkoa)

Pekka Ervastian esitelmä 21.4.1924

Tämänpäiväinen esitelmä on jatkoa toissa sunnuntaiseen esitelmään ja samalla se on jatkoa eiliseen puheeseen Kansallisteatterissa, sillä nämä meidän nykyiset esitelmämme ovat koskeneet Jeesuksen Kristuksen persoonallisuutta, Hänen oppiaan ja opetustaan, elämän ymmärrystään ja maailmankatsomustaan. Tänään tahdon koota yhteen nuo langat, mitkä ovat eritelty ja esitelty, ja saada ne käytännölliseen loppupäätökseen.

Ne, jotka olivat mukana toissa sunnuntaina, jolloin puhuttiin Jeesuksen suhteesta karmaan ja Hänen käsityksestään karmasta, ne muistavat, mihin puheemme silloin loppui. Me tulimme siihen, että Jeesus Kristus tietysti uskoi ja hyväksyi karman lain, ja että tämä Hänen suhteensa karmaan tuli syvimmin esille koko Hänen metafysiillisestä maailmankatsomuksestaan, siitä seikasta erityisesti, mitä Hän käsitti Isällä ja mikä Hänen suhteensa oli Isään. Jeesuksen maailman kuva, jos yleisesti sitä vielä kuvaisimme, oli se, että kaiken olemassaolon takana oli jokin salaisuus. Hän oli ehdottomasti samalla kannalla, kuin syvimmat indialaiset filosofit. Kaiken takana on se absoluuttinen elämä, se filosofian ehdoton, josta me ihmiset emme mitään tiedä, jota me emme osaa määritellä. Vaikka tietysti kaikki, mitä me tiedämme, on tietoa elämästä, ehdottomasta absoluutista, mutta meidän tietomme ei koske absoluutin, ehdottoman elämän olemusta, ainoastaan elämän ilmennystä. Sentähden ei Jeesuskaan voinut puhua siitä ehdottomasta, josta emme saata mitään sanoa, vaan Hänen opetuksensa ja maailmankatsomuksensa koskee ilmennystä. Ja tämä kaikkeuden, ehdottoman elämän ilmennys on kaksi napainen, siinä on toisena ilmennysmuotona henki ja toisena aine eli muoto. Toisella puolella muoto, ja meidän

huomiomme on siinä, että me emme tiedä mistään tajunnasta ilman muotoa, ja myöskään me emme koskaan voi sanoa, että mikään muoto olisi ilman tajuntaa. Me voimme mielestänne kuvitella, että on muotoa ilman tajuntaa, mutta me emme saata olla siitä varmoja. Kaikki tajunta ilmenee elävissä muodoissa, tajuntayksilöissä, elävinä voimina, jotka samalla silloin ovat rajoitettuja.

Kaikki ilmennys on tajuntaa ja muotoa. Me saatamme hyvin käsittää, että tämä muodollisuus on asteettaista: on alhaisia muotoja joissa tajunta ilmenee yksipuolisesti, joissa se sangen vähän saattaa itseään ilmentää. Ja me saatamme hyvin ymmärtää, että on semmoisia ilmennysmuotoja, jotka meidän fyysillisen tajuntamme kannalta ovat muodottomia. Siis voi olla semmoisia muotoja, jotka meidän silmillämme katsoen ovat olemattomia. Kun ajattelemme omaa sieluelämäämme, emme siinä näe joka hetki muotoja. Me voimme ajatella abstraktisia asioita, ja silloin meistä tuntuu, että ne ovat muodottomia. Jos ajattelemme totuutta, hyvyyttä, emme sitä heti pue muotoihin, mutta jos hieman ajattelemme tarkemmin, huomaamme, että hyvyys ei olisi mitään, jos se ei ilmenisi muodoissa, totuus ei olisi mitään jos se ei ilmenisi totuuden muotoina. Ja meidän oma sieluelämämme, joka ensi näkemältä tuntuu meistä muodottomalta, ylifyysilliseltä, jota ei voi verrata meidän tuntemiimme muotoihin, sekin on rajoitettua omalla tavallaan, koska meidän tietomme, ajatuksemme ei saata tapahtua millä tavalla tahansa, se on oman kykynsä rajoittama. Jos olisi puhdasta tajuntaa, silloin ei pitäisi tämän ruumiin meitä estää, silloin meidän pitäisi tietää, mitä koko meidän kosmisessa maailmassa tapahtuu. Jos meidän tajuntamme olisi puhtaasti henkinen, ei sitä pitäisi minkään äärellisen rajoittaa. Mutta juuri se, että me emme saata tajuta kaikkea maailmankaikkeudessa, emme saata tuntea olevamme yhtä tämän kaiken kanssa, se todistaa meille, että meidän tajuntamme on rajoitettu, se on muotoihin rajoitettu, vaikka tajunnan käsite itsessään on ilman muotoa. Ja me voimme aivan

hyvin ymmärtää, että meidän tajuntamme saattaa laajentua, ja että tämän kaiken muodollisen ilmennyksen takana saattaa olla tajunta, joka käytännöllisesti katsoen saattaa sulkea itseensä kaiken. Tämä on Jumalan tajunta, jumalallinen tajunta, se on Jumala, joka on kaiken ilmenneen elämän takana. Ei sama, kuin absoluutti, sillä se käsittää itseensä koko muodollisen ilmennyksen, mutta Jumalalla tarkoitamme sitä tajuntaa, joka on kaikkien ilmenneiden muotojen takana ja johon ne kaikki mahtuvat. Tätä tajuntaa Jeesus nimitti Isäksi. Se on Isä, maailman suuri kosmellinen Logos, se Sana, joka oli Jumalan tykönä ja joka on Jumala.

Tämä on ihmeellisin, suurin salaisuus, minkä ymmärtämiseen ihminen voi päästä ja nousta. Sillä mikä on tämän Isän tajunta? – Se on täydellisyys, se on täydellinen tajunta, rikkomaton rauha ja sopusointu. Koko se iankaikkinen täydellisyys, joka aina on ollut olemassa. Niinkuin Jeesus sanoo: „Olkaa täydelliset, niinkuin teidän Isänne on täydellinen, teidän Isänne ja minun Isäni.“ Se Isä on kuitenkin siinä suhteessa maailmaan ja siinä asemassa ilmennykseen nähden, että Hänenkin ilmennyksensä riippuu siitä, että Hänellä on Poikia, jotka Hänet kirkastavat, sillä Isä ei ole ilman Poikaa. Sentähden ei tuo ihmeellinen Logos, Sana, maailmankaikkeudessa ole Isä Jumala ennenkuin on Poika, joka Hänet käsittää. Samalla tavalla, kuin Isä kirkastaa Pojan, Poikakin kirkastaa Isän. Ja Jeesus Kristus on meille paljastanut, mikä on korkein inhimillinen saavutus. Korkein on poikatila, se, mikä oli Jeesuksella. Ainoastaan Poika näkee Isän ja tietää Isästä ja kelle Poika voi sen ilmoittaa. Ja Isä ei ole Isänä olemassa, ennenkuin on Poika, joka Hänet Isäksi tuntee ja tuo Hänet ilmi.

Tämä on Jeesuksen suuri käsite Jumalasta. Me nimitämme sitä eri nimillä eri uskonnoissa, Jumalaksi, Logokseksi, Allah'iksi j.n.e., ja se jää meille Jumalaksi, jota me koetamme määritellä eri tavalla siihen saakka, kunnes voimme ottaa vastaan Jeesuksen ihmeellisen määritelmän, joka ei ole uusi, koska sitä oli käytetty

esim. vanhassa Egyptissä. Mutta Hän toi sen niin ihmeellisellä tavalla ilmi, että Häneltä me voimme ottaa vastaan sen, että Jumala on Isä, ja Hän on Isä todellisuudessa ainoastaan Pojalle. Sitä maailmaa, jossa Isä elää, nimittää Jeesus jumalanvaltakunnaksi, se on Jumalan kirkkauden ja valon valtakunta. Ja siitä on erillään se maailma, jota Jeesus nimittää ulkonaisen pimeyden valtakunnaksi, joka on langennut ulos tästä valon valtakunnasta, on ikäänkuin sen alapuolella, ulkopuolella. Se valtakunta on karman valtakunta, ja se on aineellisen ilmennyksen ja kaiken ilmennyksen valtakunta alimmasta korkeimpaan ja korkeimmasta alimpaan. Ja Jeesus käyttää siitä vielä erästä nimitystä, joka suuresti kuvaa Hänen käsittään siitä. Se on valtakunta, jossa vallitsee hamartia eli syntisyys, synnillisuus. Se ei merkitse synti, vaan synnin tila. Hamartia vallitsee tässä ulkonaisessa pimeydessä, ja tämä pimeyden valtakunta on ilmennyt maailma, jossa me kaikki elämme.

Jeesus katsellessaan tätä elämää hengen silmillään – koska Hän oli Poikana astunut jumalanvaltakuntaan ja koska Hän on Isän valtakunnan lapsi ja kansalainen, niin Hän hengen silmillään osaa definioida tätä pimeyden ja hengen valtakuntaa – näkee, että me siellä jumalanvaltakunnassa olemme kuin puhtaisiin vaatteisiin puettuja, valkoisia enkeliolentoja, mutta me olemme siitä tilasta pudonneet alas tähän ilmennyksen maailmaan, ja meidän pukumme on tahrautunut. Hamartia tila on siinä, että me emme ole puhtaita tajunnan valtakunnan olentoja, me emme ole semmoisia olentoja, jotka eläisimme tuossa puhtauden maailmassa, vaan olemme langenneet ulos pimeyden maailmaan. Meissä loistaa vain pieni valo, ja sekin on melkein kokonaan himmentynyt tässä fyysisessä, inhimillisessä persoonallisuudessa. Tässä meidän inhimillisessä persoonallisuudessa tuo jumalallinen Itse, tajunta, henki meissä on puhtauden maailmasta, se on pieni tuike välke.

“Sentähden”, sanoo Jeesus, „on niin tärkeä se aika, jossa nyt vaellatte, sillä teissä on sisässänne tuo valon välke, ja te voitte

antaa tuon välkkeen loistaa. Siinä tilassa te olette nyt, että keskellä hamartian ja pimeyden valtakuntaa voitte nostaa sisäisen valon kunniaan ja antaa sen loistaa.“

Mutta Jeesus tiesi aivan hyvin, että me ihmiset emme niinkään helposti kykene tuota valoa itessämme koroittamaan, sitä valoa, jota Jeesus myöskin nimitti Ihmisen Pojaksi. Hän sanoi: „Koroittakaa Ihmisen Poika itessänne ja vaeltakaa niin kauan, kuin teissä valo on.“

Me kysymme: „Millä tavalla me voimme pelastua tästä pimeyden valtakunnasta, millä tavalla voimme nousta takaisin Jumalan lapseksi ja Pojaksi? Millä tavalla voimme tulla tietoisiksi siitä perintöosasta, joka tekee meidät kansalaisiksi jumalanvaltakunnassa?“

Siihen on vastaus siinä viittauksessa, mikä eilen annettiin. Siihen on vastaus se, että on olemassa kaksi tietä elämässä, ja nämä tiet ne vievät meidät ulos pimeydestä valoa kohti. Toinen tie on valmistava tie, niinkuin sitä nykyään paljon nimitetään. Ja Jeesus sitä kuitenkin nimitti vielä laveaksi tieksi. Hän sanoo vielä: „Lavea tie ei todellisuudessa kuitenkaan vie muuhun, kuin ulkonaiseen pimeyteen takaisin. Ainoastaan kaita tie, todellinen tie, vie ulkonaisesta pimeydestä valoon.“

Tätä tietysti olemme kristikunnassa paljon väärin käsittäneet. On luultu, että Jeesus lavealla tiellä on tarkoittanut sitä, että ihmiset, jotka kulkevat sillä, joutuvat jonkunlaiseen ikuiseen kadotukseen ja helvettiin. Väärinkäsitys on siinä, ettei ole ymmärretty ikuista kadotusta, sillä ei ole muuta, kuin ulkonainen pimeys, jossa me elämme. Tässä on hammasten kiristystä ja kaikkea muuta. Ja se tie, jota nimitetään laveaksi tieksi, vaikka se on vievinään ulos tästä pimeydestä, kadotuksesta, vie se kuitenkin siihen takaisin.

Mitä tämä merkitsee? – Se merkitsee, että se lavea tie ei päästä meitä vielä jälleensyntymisen pakosta, vaan tuo meidät tähän ulkonaiseen pimeyteen. Jotavastoin kaita tie, joka kulkee ahtaan portin läpi, vapauttaa meidät kaikesta pakosta. Lavealla

tiellä olemme vielä orjia talossa, ja meidän on pakko syntyä tänne takaisin, mutta vasta kaidalla tiellä me kuljemme vapautusta kohti, ja me olemme Poikia talossa ja Poika on meidät vapauttava.

Silloin voimme kysyä: „Mikä on tuo lavea tie, valmistava tie?“ – Se on tie, jota paraiten kuvaamme eilisillä sanoilla „ylösnousemuksen Jeesus-mysterioksi“. Se on tie, jossa me koetamme kulkea jonkun Mestarin jälkiä. – Nyt te tietysti hämmästytte tämmöisestä määritelmästä, sillä me olemme luulleet, että lavealla tiellä tarkoitetaan kovasti huonoa. Mutta tässä määrityksessä lavea tie on hyvin merkillinen tie, vaikka Jeesus Kristuksen näyttämä kaita tie on toinen, ja Hän tahtoo huomauttaa: „Teidän ei tarvitse kulkea lavealla tiellä, te voitte astua heti kaidalle tielle.“ Mutta lavea tie on se, jota monet kulkevat, ja sitä yrittävät ja ovat aina yrittäneet ihmiset kulkea, niin kauan kuin on uskontoja ja suuria Mestareita ollut maan päällä. Sillä mikä ero on niiden ihmisten välillä, jotka kulkevat lavealla tiellä, ja niiden, jotka eivät vielä sillä kulje – eivätkä tietystikään kaidalla tiellä? Ero on siinä, että he eivät kulje millään tiellä. Suuri osa ihmiskuntaa ei kulje millään tiellä. Toisin sanoen: elämä ei ole heille mikään tie. Elämä on vaan jotain salaperäistä sattumaa: he ovat tänne syntyneet, elävät täällä, kuolevat täältä pois. He eivät ole nähneet elämää miksikään tieksi.

Jos tahtoisimme tehdä eron uskonnollisen ja maailman ihmisen välillä, niin sanoisimme, että maailman ihminen ei tiedä, että elämä on koulu, tie, mutta uskonnollinen uskoo sen. Ja silloin uskonnollinen ihminen ensin huomaa, että elämä on lavea tie, siihen mahtuu paljon kulkemaan, siihen mahtuvat kaikki ihmiset eri uskonnoissa kulkemaan. – Me emme puhu ahdasmielisistä uskonnollisista ihmisistä, vaan todellisesta uskonnollisesta mielialasta, ja se on siinä, että ihminen ymmärtää, että hänen täytyy seurata jotain Mestaria, ja ymmärtää myöskin, että me ihmiset vaellamme pimeydessä. Siis ihminen ymmärtää: jos ken

löytää jonkun opettajan, niin hän on minun veljeni, kun hän pyrkii eteenpäin. Hän on onnellinen, kun hän tietää, että elämässä on tie. Tämä tie on laava, se käsittää kaikkia uskontoja ja ihmisiä, jotka heräävät huomaamaan, että elämä on tie, se on suuri veljeskunta.

Ei Jeesus puhunut laveasta tiestä, jotta me tulisimme ahdasmielisiksi, vaan Hän puhui siksi, että ymmärtäisimme, että kaikki ne ihmiset, jotka huomaavat, että elämä on tie, he ovat jo tiellä, sillä lavealla tiellä, joka vie heitä eteenpäin, vaikka se tuokin heidät tänne takaisin, mutta he tietävät vaeltavansa joltain päämäärää kohti. Ja ne ihmiset kulkevat silloin jonkun Mestarin jäljessä. Me emme puhu ollenkaan siitä uskonnollisuudesta, joka ei tiedä mitään elämän käytännöllisyydestä. Uskontoa ei ole mikään muu, kuin se, että ihminen todellisella mielen antaumuksella seuraa Mestaria, oli Hän kuka tahansa. Silloin hän kulkee tiellä.

Mikä Jeesuksen mukaan on ihmisen tehtävä tällä lavealla, valmistavalla tiellä? – Hänen tehtävänsä, se, joka vapauttaa hänet askel askeleelta synnin orjuudesta, on rakkaus, rakkaus sen kaikissa ilmennysmuodoissa. Meidän aikanamme teroitetaan erikoisesti suvaitsevaisuutta, huomautetaan, että valmistavalla tiellä ihmisen täytyy oppia suvaitsevaisuutta, heittää pois toisten ihmisten arvosteleminen huonoiksi ja pahoiksi. Hänen täytyy nähdä, että hän itse on pieni ja mitätön, että hän itse pyrkii eteenpäin ja toiset pyrkivät myöskin omalla tavallaan. Kaikki ahdasmielinen tuomion langettaminen on hyljättävä, sillä hänen tulee ymmärtää, että tie on laava, laaja, siihen mahtuvat kaikki, jotka tahtovat.

Sentähden on meidän aikanamme erikoisesti teroitettu: älkää olko suvaitsemattomia toisia uskontoja kohtaan, älkää siinä luulossa, että olette kristityitä, menkö toisiin uskontoihin kuuluvia ihmisiä käännättämään, sillä he kulkevat samalla tiellä, kuin te. Jos olette vakavia kristityitä ja koetatte kulkea Jeesus Kristuksen jälkiä, ymmärrätte, että buddhalaiset kulkevat samalla tiellä. Niin

pian, kun tahdotte mennä muuttamaan uskontoa, te olette täydellisesti harhassa, pimeydessä. Pitääkö ihmisen muuttaa vaatteita turhanpäiten?

Millä tavalla me voimme oppia rakastamaan? – Jokainen Mestari vastaa tähän kysymykseen, ja Jeesus Kristus sanoo: „Muistakaa, mitä minä olen sanonut teille karmasta. Olen sanonut teille, että ihminen tulee siksi, mitä hän tekee. Karma on tekoa, ja ihminen tulee siksi, mitä hän tekee. Ja ainoastaan, jos te teette, mitä minä olen käsenyt, olette te minun opetuslapsiani. Ja jos tahdotte oppia rakastamaan, täytyy teidän oppia tekemään rakkauden tekoja. Nämä rakkauden teot eivät ole mitään virallista hyväntekeväisyyttä, juhlapäiväistä hyväntekeväisyyttä, sillä sillä tavalla te voitte vain hetkeksi lahjoa omaatuntoanne. Vaan ne teot, joita teidän täytyy tehdä oppiaksenne rakastamaan, ovat rakkauden tekoja, ne ovat siinä, että te autatte toisianne, teette hyvää toisillenne, palvelette toisianne.“

Jeesus pesi pääsiäisenä opetuslastansa jalat, ja kun he kummastuneina kysyivät: „Kuinka sinä, Mestari, peset meidän jalkojamme“, niin Jeesus sanoi: „Minä teen tämän, että ymmärtäisitte, mitä rakkaus on. Sillä rakkaudella, kuin minä olen teitä rakastanut, teidän tulee toisianne rakastaa. Maailma tuntee teidät juuri siitä, että te rakastatte toisianne. Auttakaa aina toisianne kykyjenne ja lahjojenne mukaan, mutta se ei saa olla mitään näytelmää, ulkokultaisuutta.“ Kun me tahdomme palvella toisiamme niillä kyvyillä ja lahjoilla, mitkä karma on meille antanut, niin elämä kyllä näyttää aina, mitä meidän pitää tehdä.

Tämä on juuri tuo ainoa tärkeä sääntö: „Jos tahdotte oppia rakastamaan, niin tehkää rakkauden palvelevia tekoja.“ – „Mutta kuinka me voimme ruveta tekemään semmoisia tekoja, me olemme liian ylpeitä hienoja.“ – „Aivan niin“, sanoo Jeesus, „sentähden teidän täytyy oppia valvomaan ja rukoilemaan, miettimään kaikkia asioita. Ajatelkaa itseänne rakastaviksi, harjoittakaa sitä ajatusta, joka teissä on uppiniiskainen. Teidän ruumiinne on altis palvelemaan, te omassa mielessänne vaan

teette vastarintaa. Kun ajattelette itseänne rakastaviksi, niin sitten te osaatte tehdä rakkauden tekoja. Koettakaa heti tehdä rakkauden tekoja, mutta missä huomaatte, että jokin panee vastaan, niin sanokaa itsellenne: minun pitää ajatella tätä asiaa, ajatella pois tuo turha ylpeys.

Ja silloin, kun ihminen kulkee tällä rakkauden lavealla tiellä jolloin hän tietysti oppii aina kärsimään, ottamaan vastaan mitä tuskia ja suruja tahansa, ottamaan vastaan toiselta ihmiseltä kovuutta, lyöntejä, pilkkaa, mitä tahansa kärsivällisyydellä, ilolla, riemulla, niin tulee aika, jolloin ihminen siirtyy lavealta tieltä kaidalle tielle. Ja se kaita tie alkaa silloin mahdottomassa, suuressa ahdistuksessa, äärettömän ahtaan portin läpi on ihmisen kuljettava. Ja sitten hänelle aukenee uusi elämä. Hänestä tulee Poika – ehkä hän ensin tuntee itsensä lapseksi, ennenkuin Isä tunnustaa hänet Pojaksi. Hän tulee kuin lapseksi, joka ei vielä tiedä, mitä hän on, poika vai tyttö vai mikä, hän on silloin Isän lapsi. Ja sitten hänelle joskus tulee tuo hetki, jolloin hänestä tulee Jumalan Poika, jolloin Isä tunnustaa hänet Pojaksi, ja hän kirkastaa Isän. Silloin on Isä syntynyt hänelle, niinkuin hän on syntynyt Isälle Pojaksi. Silloin on ihmeellinen uusi suhde saatu aikaan suuren kosmillisen tajunnan ja yksilön tajunnan välille, ja uusi kosmellinen maailman tapahtuma on tapahtunut.

Kun ihminen on tullut Pojaksi ja siis vapautunut jälleensyntymisen pakosta, ei heti, mutta sillä tavalla, että nyt varmasti kulkee askel askeleelta vapautusta kohti, koska Poika ei ole mikään orja, niin silloin hänelle alkaa uusi elämän käytäntö. Ja tämä elämän käytäntö on tuotu esille Jeesuksen yhdessä opetuksessa, joka on niin ihmeellisesti myöskin käsitetty väärin. Se on jäänyt aivan salaisuudeksi kristikunnassa. Se on oppi syntien anteeksi saamisesta ja anteeksi antamisesta. Rakkaus jo vaatii ihmiseltä sillä lavealla ulkonaisella tiellä, että hän aina antaa anteeksi veljelleen. Se on semmoinen käytäntö, joka kuuluu asiaan. Buddha sanoo: „Viha ei lopu vihalla, vaan rakkaudella.“

Kun Jeesukselta kysyttiin: „Kuinka monta kertaa minun on annettava anteeksi veljelleni, riittääkö seitsemän kertaa?“, niin Jeesus vastasi: „Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentäkertaa seitsemän. Aina tulee antaa veljelleen anteeksi.“ Se kuuluu rakkauden oppiin tässä käytännöllisessä merkityksessä. Ja siinä mietiskelyohjeessa, jonka Jeesus antoi, sanotaan: „anna meille anteeksi, niinkuin me annamme toisillemme anteeksi.“ Siinä edellytetään, että ihmiset, jotka kulkevat rakkauden tiellä, antavat anteeksi toisilleen, ja he rukoilevat, että Isä antaisi heille anteeksi.

Me olemme kristikunnassa kääntäneet nämä asiat nurin. Me emme ole käsittäneet, että meidän tulee antaa anteeksi toisillemme, meidän vaan pitäisi saada anteeksi Jumalalta. Ja sitten myöskin jäi salaperäiseksi asiaksi, mitä Jumalan pitäisi antaa anteeksi. Me emme ole itseämme luoneet, jos Jumala on meidät luonut, niin hän on myöskin vastuussa meidän synneistämme. – Me emme sitä asiaa ymmärrä, ennenkuin kuljemme rakkauden tiellä ja annamme anteeksi toisillemme. Vasta sitten meille alkaa häämöittää, mitä Jumalalla on anteeksi antamista meille.

Kun nyt ihminen on astunut kaidalle tielle ja siis saanut eteensä avautumaan kuin uuden elämän, silloin tämä elämä on syntien anteeksi saamisen ja anteeksi antamisen elämää. Mitä se merkitsee? – Se merkitsee: mehän ihmiset juuri Jeesuksen käsityksen mukaan olemme tahrautuneita olentoja, meidän pukumme, sielumme ei ole puhdas, eikä se ole puhdistunut rakkaudenkaan tiellä vielä, sillä kuta enemmän me rakastamme, annamme anteeksi, sitä nöyremmiksi me tulemme, sitä enemmän huomaamme, kuinka pieniä, mitättömiä, syntisiä olemme itse. Emme siis ole millään tavalla tulleet loistaviksi enkeliolennoiksi, joiden edessä pitäisi kumartua ja maahan kaatua. Me nöyryymme ja tulemme pieniksi, ja meidän syntitaakkamme tuntuu meistä suurelta. Ja sitten, kun kuljemme tuon ahdistuksen läpi ja tulemme kaidalle tielle, silloin avautuu meille uusi näkemys, ja se on: nyt tahrat puhdistuvat, meidän vaatteemme puhdistuvat

Kristuksen hengessä ja elämässä, Kristuksen veressä. Ja vaikka ne olisivat, niinkuin apostoli sanoo, veripunaiset synnistä, ne pestään puhtaiksi Logoksen, Kristuksen veressä.

Nyt alkaa ihmiselle uusi elämä, jolloin hän kulkee kirkkautta kohti. Hän tulee askel askeleelta synnittömäksi olennoiksi ja se ilmenee siinä, että hän voi auttaa toisia salaperäisesti, puhdistaa toisia. Ei hän, mutta Jumala hänen kauttaan. Hän voi puhdistaa toisia heidän tahroistaan, aivan niinkuin Jeesus Kristus, kun ihmiset kysyivät Häneltä: „kuinka sinä annat anteeksi synnit“, vastasi: „Onko vaikeampi sanoa: sinun syntisi ovat anteeksi annetut, kuin: nouse ja käy? „Jeesus tahtoi sillä sanoa, miksi pidätte sitä sen suurempana kuin niitä voimatekoja, joita muuten saatan tehdä?“ –

Se ihmeellinen elämä, joka on kaidalla tiellä, ilmenee tässä syntien anteeksi antamisessa. Mutta meillä ei pidä olla väärää käsitystä synnistä. Jos meillä on sellainen käsitys synnistä, että se on jotain, joka istuu ihmisessä kiinni, josta hän ei voi päästä niin ihminen, jos hän on tavallinen kristitty, pyytää Jumalalta anteeksi ja pyytää, että Jumala antaisi hänelle iankaikkisen elämän ja panisi silmänsä kiinni, ettei näkisi hänen huonouttaan. Meillä on kristillisissä kirkoissa semmoinen käsitys, että synty olemme me itse. Tämä on väärä käsitys, jota vastaan Jeesus nousi. Jeesus tahtoi puhua ja teroittaa meille, että me emme ole syntisiä olentoja, vaan Ihmisen Poikia, valo-olentoja, Jumalan Poikia sisimmässämme, ja me voimme tulla täydellisiksi, niinkuin Jumala. Se olisi narripeliä, jos me olisimme vaan syntiä. Sentähden syntikäsite on muutettava meidän tajunnassamme. Synty ei ole mikään, mikä olisi meitä itseämme, vaan se on meissä. Meidän persoonallisuutemme on täynnä syntiä, se on tahrautunut, se voi olla musta ja monivärinen, mutta kaukana sisällä on tuo valo-olento, vapahtaja, enkeli.

Sentähden, että syntisyys, hamartia, on olennainen tila meille ainoastaan meidän persoonallisessa inhimillisyydessämme, me voimme siitä vapautua. Me voimme siitä vapautua, se on Jeesus

Kristuksen opetus. Miksi Hän muuten olisi sanonut: „Sinun syntisi ovat anteeksi annetut, älä enää tee mitään syntiä.“ Jos Hän olisi tiennyt mahdottomaksi olla tekemättä syntiä, ei Hän olisi sitä sanonut. Mutta jos synti on vain olemuspuoli meissä, silloin me pääsemme siitä vapaaksi. Ja tämä tapahtuu toistemme avulla. Jos ihmisessä on herännyt Ihmisen Poika, jos hänestä on tullut Jumalan Poika, jonka Isä on tunnustanut, silloin hän on täyttynyt Pyhällä Hengellä silloin hänen kauttaan vaikuttaa Isän voima, ja silloin hänen vaikutuksensa ajaa ulos synnin toisesta, pesee pois tahrain toisesta.

On hyvin ihmeellistä, että tuo sana, jota myöskin käytetään Uudessa Testamentissa, kun on puhetta syntien anteeksi antamisesta, merkitsee „ajaa ulos“. On kysymys siitä, että synnit ajetaan ulos, me voimme ajaa pahat henget pois toisesta. Uudessa Testamentissa puhutaan paljon siitä, että ihmisessä voi olla paha henki. Se on hamartiatila, ihminen on kuin riivattu, jos hän on pahan vallassa. – Jos joku on, niinkuin sanotaan tieteellisellä kielellä, himo- eli halumurhaaja, niin hän voi olla tavallisissa oloissa siivo ihminen, mutta yht'äkkiä tulee häneen riivattu tila, hän menee ulos ja etsii jonkun, jonka hän saattaa murhata. Se on hirvittävä himo, joka panee hänet tekemään semmoista, jota hän ei tavallisessa järjessään tekisi.

Eikö siinä ole selvä esimerkki riivatusta tilasta, josta Jeesus puhui. Tuo on äärimmäinen esimerkki, joka näyttää meille, että on kysymyksessä vieras voima, joka valtaa ihmisen. Kaikki, joka on meissä paha ja itsestä, on vierasta. Ja ihminen, joka tulee Jumalan Pojaksi, näkee, että tämä kaikki on vierasta. Se ei ole ihmisen todellista itseä, se on voima, joka tulee ties mistä. Näitä voimia me voimme ajaa toisistamme ulos. Ja syntien anteeksi antaminen on juuri tämän pahan hengen ulos ajaminen. Ja tässä valossa saa myöskin selityksensä eräs Uuden Testamentin lause, joka on jäänyt sangen salaperäiseksi ajatteleville ihmisille, ja joka on tullut rumaksi aseksi tietämättömän kädessä. Tämä lause on:

„Kaikki synnit annetaan anteeksi, mutta ei syntiä Pyhää Henkeä vastaan.“

Eräs englantilainen oppinut on huomauttanut siitä, että tämä kreikkalainen teksti voidaan kääntää myöskin toisella tavalla, jolloin koko merkitys muuttuu. Ja se muuttuu semmoiseksi, kuin me olemme tämän lauseen ymmärtäneet: kaikkia henkiä voidaan ihmisestä ajaa ulos, mutta ei Pyhää Henkeä. Jos jossakin ihmisessä on Pyhä Henki, ja jos hänessä samalla on muitakin henkiä, hän on sairas – Uuden Testamentin mukaan sairaudet ovat pahoja henkiä, ja myöskin salatieteilijät sanovat niin – ja on toinen ihminen, jossa on myöskin Pyhä, Henki, ja hän on tullut tuon sairaan luo ajaakseen ulos, mitä pahaa hänessä on, niin hän voi sen tehdä, mutta Pyhää Henkeä hän ei voi ajaa ulos. Kun ihminen on tullut Jumalan Pojaksi, kun hän on saavuttanut totuuden hengen, Pyhän Hengen, silloin sitä ei voida hänestä ajaa ulos. Hänessä on aina tuo Pyhä Henki. Jos hänen joskus pitäisi ottaa päälleen semmoinen inkarnationi, että hän ihmisten silmissä näyttäisi huonolta olennolla, ihmiset pilkkaisivat, parjaisivat häntä, veisivät hänet polttorviolle, niin jos hän on saavuttanut sen ihmeellisen tilan, että hänessä on Pyhä Henki, sitä ei voida hänestä karkoittaa, vaikka mitä hänelle tehtäisiin. – Semmoinen on yksi käänös tästä lauseesta olemassa.

Ihminen, joka kulkee kaidalla tiellä ja elää Jumalan Pojan elämää, hän siis tulee myöskin tehneeksi Jumalan Pojan töitä. Isä kirkastuu hänessä, ja hän kirkastaa Isän töissään ja teoissaan.

Tällä tavalla me olemme saaneet jonkunlaisen käsityksen siitä pelastuksesta, joka vie meidät ulos tästä hamartian eli syntisyyden maailmasta, ulkonaisen pimeyden maailmasta ja nostaa meidät valon eli jumalanvaltakunnan maailmaan.